ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **J. J.,** zast. Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem se sídlem třída Přátelství 1960, Písek, proti žalovanému: **první náměstek policejního prezidenta ve věcech služebního poměru,** se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2015, čj. PPR-1732-15/ČJ-2015-990131, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2017, čj. 11 Ad 23/2015-52,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2017, čj. 11 Ad 23/2015-52, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ředitele Ředitelství služby cizinecké policie ve věcech služebního poměru (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 12. 2014, č. 3448/2014, byla žalobci zamítnuta žádost o proplacení služby přesčas v rozsahu 107 hodin za rok 2011 a 92,5 hodin v roce 2012. Za nařízenou službu přesčas konanou v letech 2007 – 2010 byla žádost zamítnuta s ohledem na uplatněnou námitku promlčení. Toto rozhodnutí žalovaný (dále „stěžovatel“) rozhodnutím citovaným v záhlaví potvrdil a odvolání žalobce zamítl. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) napadené rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[2] Dle § 54 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o služebním poměru“), lze příslušníkovi v důležitém zájmu služby nařídit výkon služby přesčas nejvýše

v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce. Městský soud uvedl, že mezi stranami je sporný výklad pojmu „důležitý zájem služby“.

[3] Dle městského soudu, má-li být institut služby přesčas využíván v souladu se zákonem, je nutné současně splnit následující podmínky: 1) existence důležitého zájmu služby a z něj vyplývajícího předpokladu výjimečnosti nařízení služby přesčas, 2) odůvodnění přijetí tohoto opatření a 3) maximální rozsah 150 hodin v kalendářním roce. Pod pojem „*důležitý zájem služby*“ dle městského soudu nelze zařadit bezproblémové zajištění výkonu služby bezpečnostního sboru. Jedná se o situace, jež nebylo možné předvídat při rozvržení doby služby na jednotlivé směny, jako například momentální indispozice nebo nepřítomnost některého z příslušníků ze zdravotních či jiných důvodů nebo předem neočekávaný úkol bezpečnostního sboru, který může být splněn pouze příslušníkem s požadovanou kvalifikací mimo rámec jeho naplánované směny.

[4] V napadeném rozhodnutí je pečlivě rozvedeno, kteří pracovníci nebyli na pracovišti, jelikož byli uznáni dočasně pracovně neschopnými, nebo proto, že čerpali dovolenou či služební volno (např. z důvodu jazykového kurzu, darování krve, ozdravného pobytu). Je zřejmé, že služby přesčas byly nařizovány, protože došlo ke kumulaci nepřítomnosti pracovníků. Stěžovatel však konkrétně neuvedl, proč nepostačilo, aby dané úkoly plnil ten, kdo měl řádnou službu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze vyvrátit domněnku, že služba přesčas byla nařizována z důvodu personálního nedostatku osob.

[5] Městský soud považoval námitku promlčení za uplatněnou nikoliv řádně, jelikož byla vznesena až v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tedy žalobce se k ní neměl možnost vyjádřit před vydáním rozhodnutí. Námitku počátku běhu promlčecí doby však soud označil za příliš obecnou a dále neshledal, že by námitka promlčení byla uplatněna v rozporu s dobrými mravy.

[6] Z uvedených důvodů městský soud rozhodnutí stěžovatele zrušil dle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Výrokem II. rozhodl o povinnosti stěžovatele zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč za tři úkony právní služby (převzetí věci, sepis žaloby a účast na jednání soudu) dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), tři režijní paušály a zaplacený soudní poplatek za podání žaloby.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[7] V kasační stížnosti stěžovatel namítl, že uvedl konkrétní důvody pro nařízení služby přesčas. Při posouzení žádosti o proplacení služby přesčas do limitu 150 hodin v roce je nutno vycházet z rozboru podmínek, za kterých byla žadateli služba přesčas nařízena. Pokud se do služby nenadále dostaví méně příslušníku, než byl plánovaný a nezbytný počet, je nařízení výkonu služby přesčas jinému příslušníkovi v souladu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť je reakcí na mimořádnou a aktuálně vyvstalou situaci.

[8] Důležitý zájem služby lze spatřovat v náhlém ohrožení splnění úkolů výjimečně nastalými překážkami, kterými mohou být kumulace nepřítomnosti jiných příslušníků (např. z důvodu onemocnění, ošetřování člena rodiny, mimořádné dovolené, již řádně udělené dovolené, apod.). Z těchto situací nelze dovodit nedostatečné personální obsazení dotčeného útvaru.

[9] V napadeném rozhodnutí je u každého dne, kdy žalobce sloužil přesčas, proveden rozbor dílčích nepřítomností ostatních příslušníků ve službě, a to jednak těch, které objektivně vzato nebylo možno předvídat při sestavování plánu běžných služeb na následující měsíc a ani tyto nepřítomnosti nemohl služební funkcionář jakkoliv ovlivnit, a dále nepřítomnosti, které by sice služební funkcionář ovlivnit mohl, a samy o sobě nebyly relevantním důvodem pro nařízení služby přesčas, ale bylo nutné je v kontextu celé věci uvést a zohlednit s poukazem na výjimečnost situace z důvodu nepřítomnosti jiných příslušníků.

[10] Městský soud se k jednotlivým důvodům uvedeným v napadeném rozhodnutí vyjádřil pouze velice obecně a stroze, přičemž nelze uvažovat o individuálním posouzení každého důvodu nařízení služby přesčas. Městský soud nijak nehodnotil mimořádnost nastalých situací. Nereflektuje tak judikaturu Nejvyššího správního soudu. Zabýval se pouze jedním ze všech 34 dnů, v nichž žalobce sloužil službu přesčas, a to dnem 3. 2. 2011. V tento den nebylo možné předvídat nepřítomnost příslušníků, kteří ve službě nebyli.

[11] Proti námitce promlčení se žalobce mohl bránit a taktéž to učinil v podaném odvolání. Řízení ve věcech služebního poměru tvoří jeden celek. Městský soud si odporuje, když sám na str. 11 přiznává, že žalobce mohl na vznesenou námitku reagovat.

[12] V kasační stížnosti je napadeno též odůvodnění nákladů řízení o žalobě. Stěžovatel s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, čj. 6 As 62/2014-69, má za to, že žalobci nenáleží odměna za úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, jelikož k převzetí a přípravě zastoupení došlo již ve správním řízení. V závěru kasační stížnosti stěžovatel navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[13] Žalobce k podané kasační stížnosti uvedl, že u Policie České republiky je trvalý personální podstav. Sloužící příslušníci musí sloužit za příslušníky, kteří na pracovišti nejsou, i když by měly být, a to jak fakticky, tak i dle systematizace. Z výkazů vyplývá, že od roku 2008 do roku 2011 chybělo u jeho útvaru i přes 30 příslušníků. K trvalému podstavu se vyjadřovala i judikatura s tím, že to není relevantní důvod pro nařízení služby přesčas. Pokud by byla naplněna všechna pracovní místa, nedocházelo by k nařizování přesčasů a nutně by tak byla výjimečná i stěžovatelem uváděná „kumulace důvodů“. S ohledem na skutečnost, že služby přesčas byly nařizovány nikoliv jednomu, ale mnoha příslušníkům, svědčí o tom, že tato služba byla konána z důvodu personálního podstavu.

[14] U útvaru panovaly takové podmínky, které neumožňovaly žalobci uplatnit svůj nárok bez rizika postihu svojí osoby. V právním státě platí zásada, že nikdo nemůže mít

prospěch z vlastního protiprávního jednání, toto se tak nutně týká i námitky promlčení stěžovatele.

[15] Pokud jde o náklady řízení, žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011, čj. 1 As 21/2011-52, č. 2414/2011 Sb. NSS, ve kterém naopak soud dospěl k závěru, že soudní řízení správní není pokračováním správního řízení, a proto advokátu náleží odměna za převzetí a přípravu zastoupení. Podání žaloby a všech úkonů s ní spojených je komplexní postup, ke kterému se přistupuje až po právní moci rozhodnutí. Náhrada nákladů řízení má i sankční charakter.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[16] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, za stěžovatele jedná jeho zaměstnankyně, která má vysokoškolské právnické vzdělání, jež je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud se s velice obdobnou věcí, jako je nyní projednávaná, zabýval v rozsudku ze dne 25. 1. 2018, čj. 9 As 258/2017-32. S právními závěry, ke kterým devátý senát dospěl, se právě rozhodující senát ztotožňuje a považuje je za správné, proto v podrobnostech odkazuje na zmiňovaný rozsudek a v dalším odůvodnění z přijatých závěrů vychází.

[18] Dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru platí: „*Příslušníkovi lze v důležitém zájmu služby nařídit výkon služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce.*“ Za důležitý zájem služby se dle § 201 odst. 1 zákona o služebním poměru považuje zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru.

[19] Judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že na základě analogické aplikace § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru má příslušník nárok na náhradní volno, nebo na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku i za každou vykonanou hodinu služby přesčas do limitu 150 hodin v kalendářním roce, která byla nařízena v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, čj. 4 Ads 11/2013-41, č. 2900/2013 Sb. NSS).

[20] Pro účely nynější věci tak lze konstatovat, že došlo-li k nařízení služby přesčas v rozsahu do 150 hodin v kalendářním roce v souladu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, není dán nárok na proplacení takové služby přesčas. A naopak, nebyly-li dodrženy podmínky daného ustanovení, jsou dány výše uvedené peněžní nároky spojené se službou přesčas. Ve věci tak má stěžejní význam, zda služby přesčas v letech 2011 a 2012 byly nařízeny v souladu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru.

[21] Ve správním rozhodnutí prvního i druhého stupně služební funkcionáři nařízení služby přesčas, až na tři dále uvedené výjimky, odůvodnili tím, že u Inspektorátu cizinecké policie Praha-Ruzyně, kde žalobce sloužil, nemohla do služby ve specifikovaných dnech nastoupit řada příslušníků, a proto byla nařízena služba přesčas žalobci. U jednotlivých dní, jichž se nařízení služby přesčas žalobci týká, je ve správních rozhodnutích většinou uvedeno, kolik jiných příslušníků nemohlo nastoupit do služby a z jakých důvodů. Jen u malé části chybějících příslušníků se nepodařilo dohledat důvod jejich nepřítomnosti. V rozhodnutí o odvolání je u těchto dnů doplněn údaj o tom, kolika příslušníkům byla nařízena služba přesčas. Pro ilustraci lze uvést údaje týkající se např. dne 3. 2. 2011, ke kterému se vyjadřoval městský soud. Tehdy dle rozhodnutí o odvolání do naplánované služby nemohlo nastoupit celkem 27 příslušníků, a to z následujících důvodů: pracovní neschopnost (10 příslušníků), služební volno z obecných důvodů (1 příslušník), služební volno kvůli darování krve (2 příslušníci) a dovolená (11 příslušníků). U 3 příslušníků se dle rozhodnutí o odvolání důvod nepřítomnosti nepodařilo dohledat. Z těchto důvodu byla nařízena služba přesčas 11 příslušníkům.

[22] Městský soud vystavěl svůj závěr na tom, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, z jakého důvodu nepostačovalo, aby pracovní úkoly plnil ten, kdo měl řádnou službu. Takové posouzení není ovšem nutné, v případě, že správní orgán řádně uvede datum a dobu služby přesčas, jakož i důvody pro nařízení služby přesčas, tedy jaké příslušníky bylo třeba v konkrétní den zastoupit nařízením služby přesčas jinému příslušníku a blíže rozebrat důvody nepřítomnosti chybějících příslušníků. Lze vycházet z toho, že nepřítomnost příslušníků, kterou služební funkcionář nemohl ovlivnit, představuje zásah do možnosti plnění služebních úkolů, které je třeba daný den splnit (podrobně viz body [54] – [56] rozsudku sp. zn. 9 As 258/2017). To stěžovatel splnil. Městský soud však na základě svého nesprávného názoru, že ani tyto skutečnosti nemohou postačovat k oprávněnému nařízení práce, nehodnotil stěžovatelem uváděné důvody pro nařízení služby přesčas spočívající v nepřítomnosti příslušníků.

[23] Řádné posouzení žaloby v nynějším případě vyžadovalo nejprve provést rozbor toho, zda jednotlivé dílčí důvody nepřítomnosti příslušníků uvedené správními orgány (dovolená, pracovní neschopnost, služební volno, jazykový kurz atd.) by bylo možno akceptovat jako důležitý zájem služby ve smyslu § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru pro nařízení služby přesčas u příslušníka, který má nepřítomné příslušníky zastoupit. A po takto provedeném rozboru jednotlivých dílčích důvodů provést u každého dne, kdy žalobci byla nařízena služba přesčas, hodnocení, zda obstojí odůvodnění správních orgánů poukazující na kumulaci nepřítomností celé řady příslušníků chybějících ze široké palety důvodů (ke kumulaci důvodů viz dále). Jak již bylo uvedeno, takové posouzení městský soud neprovedl.

[24] Na tomto místě se Nejvyšší správní soud odkazuje na body [26] – [50] shora zmíněného rozsudku sp. zn. 9 As 258/2017, ve kterých soud podrobně rozebral jednotlivé důvody nepřítomnosti na pracovišti z pohledu možného nařízení služby přesčas. Za důvod, pro který je možné nařídit práci přesčas v případě nutnosti zastoupení, byla označena např. nepřítomnost příslušníka kvůli pracovní neschopnosti. Naopak jako relevantní důvod pro nařízení přesčasu není vyslání příslušníka na jazykový kurz či jinou odbornou přípravu, ozdravný pobyt, nebo dovolenou. Ohledně služebního volna je nutné hodnotit, z jakého

důvodu bylo služební volno poskytnuto. Někdy je služební volno nárokové, nastanou-li zákonem předvídané okolnosti, jindy je jeho poskytnutí závislé na rozhodnutí služebního funkcionáře.

[25] Správní orgány nařízení služby přesčas žalobci neodůvodnily nutností zastoupit konkrétního příslušníka, jenž nemohl nastoupit daný den do služby. Správní orgány totiž u jednotlivých dní, kdy byla žalobci nařízena služba přesčas, poukázaly na to, že do služby nenastoupila celá řada příslušníků a došlo tak ke kumulaci nepřítomnosti více příslušníků. Zdůrazňovaly právě kumulaci nepřítomnosti více příslušníků. Současně služba přesčas nebyla z důvodu zástupu chybějících příslušníků nařízena jen žalobci, ale i dalším příslušníkům.

[26] Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku sp. zn. 9 As 258/2017 rozdělil dny, kdy byla příslušníku nařízena služba přesčas typově na dvě kategorie, a to: 1) na dny, kdy počet příslušníků, jimž byla nařízena služba přesčas, byl vyšší než počet příslušníků, kteří nemohli daný den nastoupit do služby z důvodu, pro který je možno pro jejich zástup nařídit jinému příslušníkovi službu přesčas, která není dle § 112 odst. 2 zákona o služebním poměru proplacena, ale zároveň byl počet příslušníků, jimž byla nařízena služba přesčas, nižší než celkový počet příslušníků, kteří do služby nemohli nastoupit (tedy byla jim nařízena služba přesčas i z důvodů, pro které službu přesčas příslušníkovi není možné nařídit; např. by byla nařízena služba přesčas 20 příslušníkům, ve službě by nebylo přítomno 15 příslušníků z důvodu pracovní neschopnosti a 10 by se jich účastnilo jazykového kurzu či ozdravného pobytu, tedy 5 příslušníkům by byla nařízena služba přesčas v rozporu se zákonem); a 2) na dny, kdy počet příslušníků, jimž byla nařízena služba přesčas, byl stejný nebo nižší než počet příslušníků, kteří nemohli daný den nastoupit do služby z důvodu, pro který je možno pro jejich zástup nařídit jinému příslušníkovi službu přesčas, která není dle § 112 odst. 2 zákona o služebním poměru proplacena (např. by byla nařízena služba přesčas 10 příslušníkům a ve službě by jich nebylo z důvodu pracovní neschopnosti 15).

[27] Ke shora uvedeným kategoriím je nutné ještě dodat další kategorie, které se vyskytly v nově v nyní projednávané věci: 3) dny kdy, počet příslušníků, jimž byla nařízena služba přesčas, byl vyšší než počet příslušníků, kteří do služby nemohli nastoupit (např. dne 27. 1. 2012 bylo nepřítomno 11 příslušníků, ale práce přesčas byla nařízena 25 příslušníkům) a 4) dny, kdy žádný údaj o počtu nepřítomných služebníků není uveden, ale nařízená práce přesčas byla nařizována z jiného důvodu {ve dnech 4. 5. 2011 a 6. 11. 2011 nařízena služba přesčas z důvodu zpožděného letu a den 17. 5. 2012 z důvodu zařízení bezpečnostního opatření při návštěvě premiéra Izraele (typově k těmto důvodům srov. body [37] – [40] rozsudku ze dne 18. 1. 2018, čj. 9 As 27/2017-31)}.

[28] K popsaným situacím se městský soud nevyjádřil. S ohledem na odůvodnění nařízení přesčasu kumulací nepřítomností více příslušníků je nutné, aby městský soud uvedl, jak na vzniklou situaci nahlíží, a to pro každou ze čtyř skupin zmíněných případů.

[29] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že řízení před správním orgánem I. stupně a odvolacím orgánem tvoří jeden celek (viz rozsudek ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80, ze dne 31. 10. 2014, čj. 6 As 161/2013-25, nebo ze dne 27. 2. 2013, čj. 6 Ads

134/2012-47). Názor městského soudu, že žalobce se k námitce promlčení nemohl vyjádřit, je tak mylný. Tuto námitku mohl rozporovat (a ostatně tak i učinil) v odvolacím řízení (viz obdobný závěr v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2018, čj. 7 As 148/2017-22.

[30] Pokud žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti naznačuje, že městský soud nesprávně posoudil otázku promlčení z pohledu dobrých mravů, Nejvyšší správní soud se k tomu nemůže vyjádřit, jelikož je vázán důvody podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.) a stěžovatel takový kasační bod nenamítl.

[31] Pokud jde o náklady řízení, rozhodující senát si je vědom rozporné judikatury Nejvyššího správního soudu v otázce přiznání náhrady nákladů řízení za úkon právní služby převzetí a příprava zastoupení nebo obhajoby na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu za situace, kdy advokát zastupoval žalobce již v řízení před správním orgánem.

[32] Je pravdou, že Nejvyšší správní soud v již stěžovatelem zmíněném rozsudku sp. zn. 6 As 62/2014, ale dále například i rozsudku ze dne 18. 3. 2015, čj. 1 Azs 174/2014-41, nebo ze dne 25. 1. 2017, čj. 6 Azs 300/2016-28, žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení za úkon právní služby převzetí a příprava zastoupení, neboť zástupce zastoupení převzal ještě v řízení před správním orgánem.

[33] V judikatuře však spíše převládá opačný názor. Konkrétně Nejvyšší správní soud v žalobcem citovaném rozsudku sp. zn. 1 As 21/2011 kde v bodě [21] uvedl následující: *„Žalovaný v závěru kasační stížnosti napadl rovněž zákonnost výroku rozsudku krajského soudu o nákladech řízení; s jeho argumentací se ovšem Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Soudní řízení je totiž postaveno na odlišných principech a procedurálních pravidlech než řízení správní, a proto i zastoupení účastníka řízení v nich je třeba vnímat odděleně. I když bude mít zástupce, který účastníka zastupoval již ve správním řízení, určitou výhodu ve znalosti věci, zahrnuje úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení před správním soudem řadu činností úvah a postupů, které zástupce nemohl ve správním řízení řešit. Mezi ně patří zvážení, jaké možnosti obrany soudní řád správní v daném případě nabízí a jakou je třeba využít, jakou taktiku v případu zaujmout, dále sem lze zařadit zajišťování důkazů pro soudní řízení nebo administraci záležitostí nutně doprovázejících soudní řízení (zpracování plné moci, hlídání zákonných lhůt, placení soudního poplatku apod.), přičemž řadu těchto skutečností je třeba konzultovat na poradě s klientem. V případě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu je další nutnou součástí přípravy zastoupení analýza správního rozhodnutí, jímž se správní řízení končí a které má být žalobou napadeno a které zástupce logicky v rámci správního řízení analyzovat nemohl. Podpůrně lze v této souvislosti odkázat na judikaturu Nejvyššího soudu počínající rozhodnutím ze dne 30. 1. 1970, sp. zn. 2 Cz 19/70, a potvrzenou v nedávné době rozsudkem ze dne 17. 12. 2009, sp. zn. 32 Cdo 2598/2008, podle níž odměna za převzetí zastoupení ve věci výkonu rozhodnutí náleží i tehdy, jestliže v řízení o výkon rozhodnutí zastupuje oprávněného týž zástupce, který jej zastupoval v řízení, v němž bylo vydáno vykonávané rozhodnutí. Nalézací řízení končí pravomocným rozhodnutím a dochází-li k výkonu rozhodnutí, přichází v úvahu nové zastoupení v dalším (vykonávacím) řízení v něm náleží i odměna za převzetí zastoupení – jde totiž o nově převzaté zastoupení v novém řízení, které předpokládá novou informaci. Obdobně je třeba nahlížet na správní řízení, které je*

pravomocně skončeno, a na nové řízení před správním soudem, jež předpokládá nové zastoupení. Skutečnost, že zástupce zastupoval žalobce již ve správním řízení, nemá proto sama o sobě vliv na nárok tohoto zástupce na mimosmluvní odměnu za úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení před krajským správním soudem [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]." Obdobně lze poukázat například na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, čj. 10 Azs 245/2014-41, ze dne 25. 4. 2018, čj. 2 Ads 13/2018-54, nebo již několikrát citovaný rozsudek sp. zn. 9 As 258/2017.

[34] Nyní rozhodující senát se ztotožňuje s názorem vyjádřeným v judikatuře uvedené v bodě [33]. Pokud jde o rozpornou odlišnou judikaturu, shoduje se závěry uvedenými v rozsudku kasačního soudu ze dne 24. 1. 2018, čj. 6 As 299/2017-37. V tomto rozhodnutí soud nejdříve poukázal na výše citovanou argumentaci předestřenou v rozsudku sp. zn. 1 As 21/2011 a dalších a následně pokračoval: „*Nejvyššímu správnímu soudu je známo, že ve věci sp. zn. 6 As 62/2014, žalobci nebyla náhrada nákladů za úkon převzetí a přípravy zastoupení přiznána. Ze skutkových okolností případu ani z odůvodnění rozsudku v této věci není zřejmé, proč se Nejvyšší správní soud od výše uvedených rozhodnutí odchýlil.*" Obdobné lze uvést vzhledem i k ostatním rozhodnutím, které zastávají opačný názor. Rozhodnutí sp. zn. 1 As 21/2011 bylo navíc publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Skutečnost, že zástupce zastupoval žalobce již ve správním řízení, nemá proto sama o sobě vliv na nárok zastoupeného v případě úspěchu ve sporu na náhradu nákladů řízení za úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení před správním soudem.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude městský soud vázán právním názorem vyjádřeným výše a bude postupovat zejména dle bodu [23] tohoto rozsudku a jednotlivě posoudit každý den, kdy byla žalobci nařízena služba přesčas. Je taktéž vázán názorem Nejvyššího správního soudu, že námitka promlčení byla uplatněna včas, bude se muset vyjádřit k námitce ohledně znemožnění uplatnění práva žalobce z důvodu zastrašování a posledně je vázán názorem, že je nutné přiznat náhradu nákladů řízení za úkon převzetí a příprava zastoupení i v situaci, kdy zástupce zastupoval účastníka řízení již v řízení před správními orgány.

[36] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. července 2018

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.

předseda senátu